

WESOŁE ABC

DOWÓD OSOBISTY W AFRYCE

Urzędnik pisząc: — Włosy czarne, twarz normalna, żadnych znaków szczególnych.

DOMYŚLNA SŁUŻACA

Prezes koncernu przyszedł z wizytą do dyrektora jednego z podległych sobie zakładów. Pokojówka wprowadziła go do gabinetu, gdzie czekał z górą godzinę.

— Kasiu, dlaczego nie powiedziałaś mojej żonie, że przyszedł pan prezes i pozwoliłaś mu samemu czekać w pokoju?

— A czy on coś ściągnął, proszę pana?

ZA PÓZNO

— Wczoraj zgłosiłem kradzież zegarka, który w międzyczasie znalazł się w domu.

— Za późno. Złodzieja już aresztowano.

NA BALU URZEDNICZYM

— Czy mogę prosić koleżankę? — Do walca, czy do fokstrota? — Nie... do pierwszego... o 10 złotych.

TO PRAWDA

— Dlaczego pan profesor twierdzi, że kobiety mają wrodzoną zdolność do weterynarii? — O mój panie, czy to jednego osła żona wyleczyła?

PRAWDZIWI PRZYJACIEL

— Moja żona leżała już na łożu śmierci. — Oh, biedny przyjacielu. — Zupnie wyzdrowiała. — Oh, biedny, biedny przyjacielu!

Bigos

Na pewno znacie państwo tę gadkę o bigosie:

„Bigos, to boska rzecz. Cemu? Bo tylko jeden Pan Bóg wie co w nim jest”.

Powiedzenie powyższe uważam za odrobinę złośliwe, lecz mimo to bardzo trafne. Sam znalazłem kiedyś w bigosie korek i spinkę męską w dobrym stanie, co zresztą nie przeszkadza, że lubię nadal tę tradycyjną potrawę.

Bigos restauracyjny, taki „maszynny”, należy do dań wyższego rzędu, powiedziałbym kontemplacyjnych. Spożywanie go dostarcza skoordynowanym władzom smakowo-mysłowym coraz to nowych, często wręcz niespodzianych wrażeń, pobudzając jednocześnie do rozważań na temat genezy wspianej potrawy.

Niebezpiecznie jest jednak w rozważania te zapuszczać się zbyt daleko. Jeszcze niebezpieczniej — dociekać sekretów przyrządzania bigosu w drodze, powiedzmy, indagacji kucharza.

Nieostrożność tę popełnił jeden z mych przyjaciół, namięt ny zwolennik bigosu.

I czego się dowiedział? Że „musowo z kiszony kapu sty” i że „te kapusle należy się gotem nogami wyrabiać”.

Dalej nie słuchał i odtąd nie uznaje bigosu.

W tym oświeceniu, dość uzasadnione wydaje się stanowisko p. Teofila Golonki, właściciela powszechnie cenionego zakładu gastronomicznego „Pod sardynką”.

Pewnej nocy p. Golonka zabierał się właśnie do zamykania „interesu”, gdy nagle w drzwiach stanął zamaskowany jegomość z browniegiem w dłoni.

— Ręce do góry! — powiedział.

Sympatyczny restaurator uniósł drżące kończyny jak tylko mógł najwyżej, przy czym pękły mu szelki.

To, oczywiście, nie wzbudziło najmniejszego współczucia w zbrodniarzu, który natar-

czywym głosem poczęł domagać się gotówki.

P. Teofil tłumaczył, że nie ma. Że jest już bardzo późno. Że może kiedy indziej...

Nic nie pomogło. Bandyta zaryglował drzwi i przetrząsnął kasę, znajdując z triumfem 42 zł. 50 gr.

— Czterdzieści złotych — mruknął. — Nie ma więcej?

— Nie... A i to na podatki, złotycho szanowny...

— Nic mnie nie obchodzi.

— Ale właśnie... mebelki mi komornik opieczętował — ciągnął knajpiarz. — A z Urzędu Skarbowego przyszło zawiadomienie, że mam 50 tysięcy rocznego dochodu... I podatek...

— 1 odsetki za zwłokę... I kara za ukrywanie dochodów.

— 50 tysięcy? — zainteresował się bandyta. — A pan nie ma chyba więcej jak pięć?

P. Golonka machnął ręką.

— Jeszcze mniej, proszę zło-

dziaja.

Zapanowała chwila ciszy.

— To rzeczywiście przykre — rzekł wreszcie zamaskowany przybysz. — Ale co ja panu poradzę.

— Nie zabieraj pan choć tych czterdziestu złotych.

— Też mi coś! — warknął bandyta.

— Panu dobrze z oczu pa-

trzy, a ja taki nieszczęśliwy...

Zona chce na kostium, dzieci na składki, Skarb na podatki... Te pieniądze są mi naprawdę bardzo potrzebne!

Gość wahał się.

— Nie po to tu przyszedłem, żeby wyjść z niczym...

— To przekąs pan sobie na mój rachunek — zakrzęknął się gospodarz. — Bardzo proszę. Wódeczka, piwko, coś z maszyn...

Bandyta westchnął.

— Niech już będzie. Miękie mam serce, psiarew. A co tam jest na gorąco?

— Może być gulasz, kielbasa, bigos...

— Bigos dobry?

— Wyśmienity, panie szanowny, specjalność zakładu. W tej sekundzie podaję!

P. Golonka z rozpromienioną twarzą nakrył stół, ustawił wódkę, nalał piwo, wreszcie przyniósł talerzyk dymiącego bigosu.

— A dla siebie?

— Ja nie głodny... nie będę jadł...

— Przynieść tu zaraz drugą porcję! — rozkazał bandyta.

Ociągnął się trochę, p. Teofil rozkazał wykonać.

— A teraz jedz pan ze mną — rzekł gość i zaczął pochłaniać bigos z wielkim apetytem.

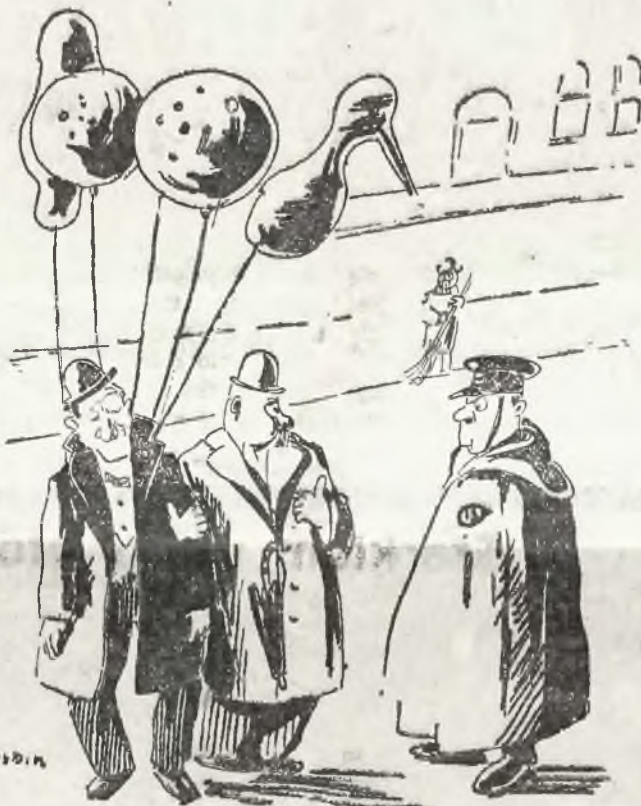
Restaurator dziwnie posmutniał i trzymał niepewnie widelec w drżących palcach.

Wreszcie pod badawczym wzrokiem swego towarzysza zdecydował się na czyn heroiczny. Powstał z krzesła, rzucił widelec na stół, przybrał pełną determinację postawę i rzekł:

— Zamorduj mnie jeśli chcesz, zbójco czcigodny, ale ja tego świństwa jeść nie będę.

ODR.

Powrót z przylecia

Obywatel: — Ależ panie widać mój kolega nie sprzedaje baloników, to tylko dla podrzyna nia równowagi.

NIE SKORZYSTA Z RADY

Poeta zgłasza się do lekarza po poradę.

— Czy pan pije? — pyta lekarz.

— Owszem.

— Pali pan?

— Chętnie.

— Musi pan porzucić picie i palenie.

Poeta wstaje, bierze kapelusz i bez słowa wychodzi. Zdziwiony lekarz blednie za nim:

— Proszę pana, pan zapomnieli zapłacić mi za poradę.

— Kiedy ja z niej nie skorzystałem — odpowiedział poeta i z ukłonem wyszedł.

HANDEL A SPEKULACJA

— Jaka jest różnica między handlem, a spekulacją?

— Kiedy człowiek na handlu straci majątek, to mówi się, że spekulował, a kiedy na spekulacji zarobi, to mówi się, że zrobił dobry interes handlowy.

SŁUSZNIE

Pewien uczony powracając zza granicy zabrał ze sobą szkielet ludzki. Władze celne długo zastanawiały się jak ocenić tę rzecz. W odnośnych taryfach nie było wskazówek. Po długim namyśle zakwalifikowano szkielet jako:

„Rzecz używana”.

MIEDZY URZEDNIKAMI

— Co porabia pański syn?

— Studiuję prawo.

— Jakto? Jeszcze studiuję?

Przecież pan mi to samo mówił przed 10 laty.

Bo on studiuję już 12 lat.

— To ciekawe. Za 3 lata będzie mu już przysługiwać emerytura.

DOBRA ODPOWIEDZ

Rzecz dzieje się w Niemczech. Egzaminujący generał zadaje kandydatowi na oficera pytanie.

— Kogo by pan zaliczył do największych generałów w dziejach Niemiec?

— Wallensteina, Blüchera i... przepraszam, jak pan generał nazywa się?

U ZAWODOWEGO SWATA

Mogę panu dać adres dobrej partii, pod warunkiem, że pan wpłaci mi 4000 zł.

— Nie ma głupich, proszę pana... jakbym ja miał 20 zł., to bym się nie żenił.

KALKULACJA

Moszek Szwarzglass przyszedł do sklepu swego współwyznawcy, żeby kupić kapelusz; wreszcie wybrał jeden.

— Nu, ile pan potrzebujesz chleba za tego kapelusza?

— Co, za tego kapelusza? To jest wiedeński towar, 50 złotych.

Moszek myśli:

— Nu, jak on mówi 50, to myśli 40, jak myśli 40, to odda za 30, jak on odda za 30, to un jest wart 20, a jak un jest wart 20, to mogę mu dać 10.

I głośno dodaje:

— Ny, ja mogę dać 5 złotych.

— Co upolowałeś? — Nic. — No, to wierzę ci, że byłeś na polowaniu.

TO CO INNEGO

On: — Dlaczego odmawia mi pani? Dlaczego nie chce pani zostać moją żoną?

Ona: — Kto panu to powiedział?

On: — Pani sama, przed chwilą.

Ona: — Przepraszam bardzo, ale przed chwilą pan nie mówił o małżeństwie tylko błagał mnie: „Bądź moja, zawsze moja”.

DLACZEGO NIE?

Pacjent do dentysty.

— Czy mógłbym otrzymać od pana doktora jakiś rabat?

— Bardzo chętnie! Każdy dziesiąty zęb wyrwę panu bezpłatnie.

OPOWIADANIE BABUNI

— ...i wtedy powiedział mi, że umrze, jeżeli mu nie powiem „tak”.

— I co, umarł?

— Umarł biedaczko... ale w 40 lat potem.

POCIESZAJĄCE

— Czy są krokodyle w tej wodzie?

— Ani jednego, od kiedy napłynęły rekiny.